

'De meester van de Franse thriller' – *THE NEW YORK TIMES*

GUILLAUME MUSSO

HET MEISJE UIT DE SEINE

XANDER

THRILLER

INTERNATIONALE BESTSELLER

1

De klokkentoren

*Er komt een moment waarop een mens voor de noodzaak
staat om zijn bestemming vast te leggen, een daad te
stellen waarop hij nooit meer terug kan komen.*

Georges Simenon

1.

Parijs.

‘Je hebt ons dit keer allemaal in gevaar gebracht, Roxane: de eenheid, je collega’s, mij...’

De burgerauto van de politie had net de Avenue de la Grande-Armée verlaten om het Place de l’Étoile op te rijden. Commandant Sorbier deed voor het eerst zijn mond open sinds ze Nanterre hadden verlaten. Met zijn vingers om het stuur geklemd ging hij met een sombere stem verder met verwijten maken.

‘Als de pers te weten komt wat je hebt gedaan, dan kan zelfs hoofdcommissaris Charbonnel in de huidige situatie de laan uit vliegen.’

Naast hem zweeg Roxane Montchrestien met haar blik op de met druppels gestreepte ruit gericht. Parijs was onheilspekkend onder een lage, grijze hemel, en de donkere dagen volgden elkaar al sinds het begin van de maand op. De hele auto

was vochtig geworden vanbinnen. De agente boog voorover om de condens goed weg te vegen en kneep haar ogen samen. De zware en spookachtige massa van de Arc de Triomphe stak maar net achter het gordijn van regen af. De doorsijpelende treurigheid van de omgeving deed haar denken aan die demonstratie op zaterdag waarbij een gewelddadige minderheid dat Parijse gebouw had vernield. De beelden van die opstand waren de hele wereld over gegaan en hadden de grimmige sfeer die het land vergiftigde gestalte gegeven. Sindsdien waren de dingen niet bepaald verbeterd.

‘Kortom, je brengt ons allemaal in de problemen,’ besloot Sorbier, terwijl hij terugschakelde om de Avenue Marceau in te slaan.

Tegen haar stoel gedrukt incasseerde Roxane de verwijten zonder ook maar te durven denken om zich te verdedigen. Ze respecteerde haar baas, commandant Sorbier, die de BNRF leidde, de Nationale Opsporingseenheid voor Voortvluchtigen. Het probleem zat bij haar. Ze ging al maanden door een tunnel zonder einde. Ze wreef in haar ogen en deed het raampje open. Ze hoopte dat de frisse lucht haar zou oppeppen en goed zou doen: haar toekomst zou zich ver van de nationale politie afspelen.

‘Ik ga mijn ontslag indienen, baas,’ zei ze ineens, terwijl ze rechtop ging zitten. ‘Dat is voor iedereen beter.’

Bij het uitspreken van die woorden voelde Roxane zich op een bepaalde manier bevrijd. Zij die altijd voor haar beroep had geleefd, was nu niet bij machte om het correct uit te oefenen. Zoals bij veel van haar collega's was haar gevoel van onbehagen gaandeweg in ontsteltenis veranderd. De haat tegen de politie was voelbaar in Frankrijk, en vooral in de regio Parijs. Overal.

‘MAAK JEZELF VAN KANT, MAAK JEZELF VAN KANT!’ Ze dacht aan de walgelijke leuzen die bij de demonstraties tegen de politie werden geroepen. Dit is het moment, dacht ze terwijl ze

een paar teugen vervuilde lucht inademde. Het moment om te vertrekken.

Er was een dodelijke machinerie in gang gezet die ertoe had geleid dat de mensen die ze zouden moeten beschermen hen waren gaan haten. In de achterstandswijken werden hinderlagen voor de politie gelegd, politiebureaus werden bestormd, agenten werden mishandeld tijdens demonstraties, ze werden midden in Parijs met mortieren bestookt. Hun kinderen gingen met buikpijn van angst naar school, hun gezinnen vielen uit elkaar, en elke zaterdag weer, elke demonstratie weer, werden ze met een schaamteloze gretigheid door de nieuwszenders als nazi's weggezet.

‘MAAK JEZELF VAN KANT, MAAK JEZELF VAN KANT!’ Dit was het moment om te vertrekken. Ze had het geluk dat ze nergens door werd belemmerd. Geen schulden om terug te betalen, geen kind om op te voeden, geen alimentatie te betalen. Ze ging niet alleen weg bij de politie, ze ging weg uit dit zieke land. Op zoek naar een afgelegen plek, niet al te ver weg, vanwaar ze met pijn in haar hart kon toekijken hoe Frankrijk vlam vatte.

‘Je krijgt mijn ontslagbrief vanavond,’ beloofde ze.

Sorbier schudde zijn hoofd. ‘Geen sprake van, Roxane. Zo makkelijk kom je er niet vanaf!’

Ze reden nu langs de Seine in de richting van het Place de la Concorde. De agente liet voor het eerst haar slechte humeur doorschemeren. ‘Mag ik op z’n minst weten waar je me naartoe brengt?’

‘Naar een rustige plek.’

Ze moest bijna glimlachen om die zin. Ze dacht aan het groene platteland, een zacht briesje, eindeloze velden, rijp graan onder de zon, het geklingel van koeienbellen. Ver weg van de Parijse realiteit: een zieke stad, vuil en onverschillig, bedolven onder een laag vervuiling en een eindeloze treurigheid.

Sorbier wachtte tot ze midden op de Pont de la Concorde

waren om uit te leggen wat hij in zijn hoofd had. ‘Dit is het plan, Roxane: Charbonnel heeft een rustige afdeling voor je gevonden om je een paar maanden te laten vergeten.’

‘Dus ik word overgeplaatst?’

‘Tijdelijk, ja.’

François Charbonnel was de hoofdcommissaris, die het OCLCO leidde, het Centrale Kantoor voor Bestrijding van Georganiseerde Misdaad, de overkoepelende structuur van de BNRF.

‘En mijn onderzoeksteam?’

‘Inspecteur Botsaris neemt je functie tijdelijk waar. Je krijgt een kans om jezelf weer op de rit te krijgen. En daarna kun je ons altijd nog laten vallen, als je dat dan nog steeds wil.’

Roxane voelde een zure oprisping opkomen en bracht haar hand naar haar borstbeen. ‘En wat is die nieuwe post precies?’

2.

‘Heb je weleens van het BANC gehoord?’

‘Nee.’

‘Om eerlijk te zijn, ik tot vanochtend ook niet.’ Sorbier was in elk geval zo oprecht om zijn aanbod niet mooier te maken dan het was.

De ruitenwissers konden de regen die de voorruit bedekte maar nauwelijks wegvegen. Op de linkeroever van de Seine zat de auto muurvast in de verkeersopstoppen die de Boulevard Saint-Germain lamlegden.

‘Het Bureau voor Onconventionele Zaken is in 1971 opgericht,’ legde de smeris uit. ‘Het legt rechtstreeks verantwoording af aan het hoofdcommissariaat in Parijs. Aanvankelijk had de afdeling als doel om onderzoek te doen naar enigszins ongewone zaken waarvoor de recherche geen rationele antwoorden kon vinden.’

‘Wat bedoel je met “ongewone”?’

‘Alles wat met het paranormale te maken heeft.’

‘Je maakt een grapje zeker?’

‘Nee, maar je moet je in de context van die tijd verplaatsen,’ zei Sorbier ter rechtvaardiging. ‘De maatschappij ontdekte net het zogeheten magisch realisme. Men probeerde bepaalde gebieden te bestuderen die uitgesloten waren van de officiële wetenschap, mensen waren gefascineerd door ufo’s, in Toulouse zou de GEIPAN, de Organisatie voor Onderzoek en Informatie naar Niet-geïdentificeerde Ruimtevaartfenomenen, weldra worden geopend...’

‘Waarom kent niemand die dienst?’

Haar superieur trok zijn schouders op. ‘In de pers uit die periode zijn enkele artikelen te vinden. Aan het eind van de jaren zeventig en tachtig telde de organisatie een stuk of tien man. Maar de aard van het Bureau veranderde door de socialistische regering en de evoluerende maatschappij. Het Bureau werd steeds meer gebruikt als eindstation voor agenten met een paar deukjes of in een netelige positie na een miskleun.’

Roxane had wel over het centrum Le Courbat gehoord, waar depressieve, aan drank verslaafde en overspannen smerissen werden opgevangen, maar nog nooit van dat zijspoor.

‘Het BANC is op den duur verhuisd en het personeel is als sneeuw voor de zon verdwenen. Het is nu niet meer dan een begrotingspost, die overigens per juni zal ophouden te bestaan. Je zult dus waarschijnlijk de laatste agent zijn die die functie bekleedt.’

‘Was dat het enige crepeerhok dat je voor me kon vinden?’

Die opmerking liet Sorbier niet zomaar aan zich voorbijgaan. ‘Volgens mij heb je daar niet zoveel over te zeggen, Roxane. En voor iemand die vijf minuten geleden haar ontslag nog wilde indienen, stel je wel heel hoge eisen.’

De commandant was rechts afgeslagen om de Rue du Bac te nemen. Roxane deed haar raam helemaal open. Grenelle,

Verneuil, Varenne... Saint-Thomas-d'Aquin was de wijk van haar jeugd. Ze was daar vlakbij naar school gegaan, naar Saint-Clotilde; haar vader, een militair, werkte in het Hôtel de Brienne, bij het ministerie van Strijdkrachten. Het gezin woonde in de Rue Casimir-Perier. Saint-Thomas-d'Aquin was een Saint-Germain-des-Prés zonder de toeristen. Het was verrassend om hier vandaag terug te komen. Er kwamen vage, maar geruststellende herinneringen op: een door de zon gestreept Versailles-parket, wit lijstwerk met acanthusmotief, de tingelende toetsen van een oude Steinway, het bronzen beeld van een butlerkat die je vanaf de schoorsteenmantel spottend leek aan te kijken.

Het driftige getoeter van een taxichauffeur bracht haar terug naar de realiteit.

‘Hoeveel jongens krijg ik in mijn team?’

‘Geen een. Ik zei het al, de afdeling functioneert al jaren niet meer. De afgelopen maanden was er maar één persoon in functie aangesteld: commissaris Marc Batailley.

Roxane fronste haar wenkbrauwen. Die naam zei haar vaag iets, maar ze kon hem niet plaatsen.

Sorbier friste haar geheugen op. ‘Batailley is een oudgediende van de afdeling Zware Misdrijven. Hij had zijn glanstijd aan het begin van de jaren negentig, toen zijn team in Marseille de “Tuinder” had geïdentificeerd en gearresteerd, een van de eerste seriemoordenaars van Frankrijk.’

‘De Tuinder?’

‘Die kerel knipte alles wat bij zijn slachtoffers uitstak af met een snoeischaar: vingers, tenen, oren, penissen...’

‘Origineel.’

‘Na dat sterke staaltje werd Batailley overgeplaatst naar Parijs, maar hij heeft de verwachtingen die men van hem had nooit waargemaakt. Dat kwam denk ik door zijn bewogen privéleven. Hij verloor een kind en zijn relatie ging kapot. Het einde van zijn carrière was chaotisch dankzij zijn zwakke ge-

zondheid, waardoor hij bij het BANC werd aangesteld.'

'Is hij met pensioen?'

'Nog niet, maar hij heeft vannacht een zware hartaanval gehad. Door dat nieuwtje kon Charbonnel het terrein effenen om jou die functie te geven.'

Sorbier deed zijn knipperlichten aan voor hij voor het hek van het Square des Missions-Étrangères parkeerde. Het regende niet meer. Roxane stapte snel uit. Het vocht was in haar kleren, haar haren, haar hersenen getrokken. Sorbier stapte ook uit, ging tegen de motorkap leunen en stak een sigaret op.

De wind was opgestoken. Je kon eindelijk ademen. Boven het parkje was een voorzichtig stukje blauwe lucht te zien. Er kwamen al weer kinderen naar buiten, die vreugdekreten uitstootten bij het bestormen van de schommels en glijbaan. Roxane had hier herinneringen: de vanille-aardbeienhoortjes van Bac à Glaces, de bezoeken met haar moeder aan de Bon Marché en de Conran Shop, het appartement van Romain Gary iets verderop, waar ze ten tijde van haar eindexamen nieuwsgierig voorbijliep en altijd keek of de deur van het gebouw open was in de hoop er de geestverschijningen van Romain, Jean en Diego tegen te komen.

'Dit is je kantoor,' zei Sorbier, wijzend met zijn vinger in de lucht.

Roxane hief haar hoofd op. Ze begreep eerst niet waarop haar baas zinspeelde, maar daarna zag ze een soort toren met een klok erop. Een toren die een stuk van de straat af lag, die haar nooit eerder was opgevallen en die boven de daken van de andere gebouwen uitstak.

'Het gebouw dateert van de jaren twintig,' begon Sorbier op een schoolmeesterachtige toon. 'Het was een dependance van de Bon Marché, gebouwd door de architect Louis-Hippolyte Boileau. Het hoofdcommissariaat van politie heeft er in de jaren negentig de hand op gelegd, maar de staat heeft het net te koop gezet.'

Roxane liep op de hoge, blauw geverfde koetspoort af.

‘Ik laat je hier achter,’ zei Sorbier, terwijl hij haar een sleutelbos aanreikte. ‘En geen stommiteiten, Roxane.’

‘Heb je de toegangscode?’

‘301207: de oprichtingsdatum van de Tijgerbrigade. Gevolgd door de B van brigade.’

‘Of van het Bureau voor Onconventionele Zaken,’ merkte ze op.

‘Ik hoop dat we elkaar goed hebben begrepen, Roxane: zorg ervoor dat je vergeten wordt. We zullen er niet altijd zijn om jouw stommiteiten te herstellen.’

3.

Vanaf de straat viel de toren niet erg op, maar zodra je door de koetspoort was gegaan verhief de toren zich statig en sierlijk achter aan een binnenplaats met bomen tussen twee onaantrekkelijke gebouwen. Aan de top verlengden de imposante wijzerplaten van de klok de contouren van de toren en verankerden hem stevig in de hemel van Parijs. Een heuse donjon midden in het 7^e arrondissement.

Roxane stak de kasseien over naar de ingang van de ‘vuurtoren’, waar een knalrode scooter was geparkeerd. Met een van de sleutels die ze van Sorbier had gekregen, opende ze een deur van een massieve, gelakte houten poort. De hoge ruimte achter de deur was fel verlicht. Als in een kerk drong het licht door de ramen, en de vier verdiepingen baadden in een warme gloed. De begane grond kondigde een kleurrijk geheel aan: rode bakstenen, een eikenhouten parket, een metalen structuur en geklonken balken à la Gustave Eiffel.

Een smeedijzeren wenteltrap verbond de vier verdiepingen in een verticale lijn. Roxane nam de trap met haar ogen naar boven gericht. Het voelde lekker aan. De verwarming ronk-

te. Uit de top van de toren klonk pianomuziek. Schubert, *Les Impromptus*. Een van de muziekstukken uit haar jeugd.

Roxane kwam aan op de eerste overloop. De verdieping was in tweeën gedeeld. Aan een kant een heleboel metalen stellingen, rekken die tot aan het plafond reikten, archiefdozen, een fax en zelfs een minitel. Aan de andere kant een keukenhoek met een ruwhouten aanrecht en daarachter een badkamer.

Naast de kopieermachine werd een ouderwets versierde kerstboom bewaakt door een grote Siberische kat, die lekker op een bedje van vellen papier lag. De kater miauwde toen hij Roxane zag en vluchtte naar de verdieping erboven.

‘Kom eens hier, jij.’

De agente haalde hem in op de trap en boog voorover om de buik van het beest te aaien. De stevige, gespierde kat had een vlamvend zilvergrijze vacht en een kop als uit een tekenfilm.

‘Hij heet Poutine*’, kondigde een stem achter haar aan.

Verbaasd draaide Roxane zich om. Ze bracht haar hand naar haar Glock, die in de holster zat. Bij het raam van de tweede overloop stond een jonge vrouw. Vijfentwintig jaar, een afrokapsel, een donkere huid, een smaragdgroene blik achter een schildpaddenmontuur, een stralende glimlach en een spleetje tussen haar voortanden.

‘Fuck, wie ben jij?’ zei Roxane boos.

‘Valentine Diakit ,’ stelde de vrouw zich met een rustige stem voor. ‘Ik studeer aan de Sorbonne.’

‘Wat doe je hier, verdomme?’

‘Ik schrijf een proefschrift over het Bureau voor Onconventionele Zaken.’

Roxane zuchtte. ‘En hoezo heb je het recht om hier te zijn?’

‘Ik heb toestemming van commissaris Batailley. Ik ben al zes maanden alle dossiers aan het doorspitten en ordenen. U had

* Noot van de vertaler: de naam Poutine verwijst naar het Canadese gerecht *poutine*, omdat de kat geobsedeerd is door eten.

de staat van de archieven moeten zien. Een enorme troep!’

Roxane zag de promovenda als een prinses in haar paleis tussen de dozen rondgaan. Met haar zwarte panty, haar fluwelen rok, haar coltrui en roodbruine leren laarzen deed ze haar denken aan een moderne versie van Emma Peel.

‘En wie bent u dan?’

‘Politie: hoofdinspecteur Roxane Montchrestien.’

‘Komt u Marc Batailley vervangen?’

‘Zo zou je het kunnen zeggen.’

‘Hebt u nieuws over zijn gezondheid?’

‘Nee.’

‘De arme man. Het is verschrikkelijk wat hem is overkomen. Ik denk al sinds vanochtend aan niks anders. Ik heb hem gevonden toen ik aankwam.’

‘Heeft hij hier die hartaanval gehad?’

‘Ik denk niet dat het een hartaanval was, ik denk dat hij van de trap is gevallen,’ zei ze, wijzend op de metalen wenteltrap. ‘Het is onwijs riskant.’

Roxane liet de studente achter om naar de bovenste verdieping te klimmen, waar het kantoor van Batailley was. Het was een verbazingwekkende plek: een vertrek van minstens zes meter hoog met geklonken balken, een grote Chesterfield-bank en een imposant eikenhouten bureau à la Jean Prouvé. De inrichting en de rode bakstenen creëerden een sfeer die het midden hield tussen een Engelse club en een New Yorkse loft. Maar het was vooral het uitzicht dat alles overtrof en een verbluffend panorama op Parijs bood. In het westen de Eiffeltoren en de Dôme des Invalides, in het noorden de heuvel van Montmartre en de Sacré-Coeur, in het zuiden de Jardin du Luxembourg en de afzichtelijke Tour Montparnasse, in het oosten de nog door de brand beschadigde Notre-Dame. Het opwindende gevoel om boven de wereld te vliegen, hem van een afstand te bekijken en aan zijn razernij te ontsnappen.